

Vanessa

47 jaar, belg

Commission du Cinéma
Administration Générale de la Culture
à la Fédération Wallonie-Bruxelles

Ik heb ervoor gekozen om archeoloog te worden, gespecialiseerd in pre-Columbiaanse kunst.

Dat is scherp. In feite ben ik daar uiteindelijk gekwetst geraakt.

Omdat ik ook een neurologische, degeneratieve en progressieve ziekte heb... Ik heb het, sinds ik een klein meisje was, ermee geleefd, zoals ze zeggen.

Tot de dag dat ik helemaal niets meer deed. Tussen de ziekte en mezelf werd het meer en meer agressief. Het gordijn viel. Het is moeilijk voor mij om over de laatste 10 jaren te praten, omdat het totaal niets is. De dood van de ziel, de dood van het zelf. Hoe kun je leven met een pijn die zo totaal, zo enorm is? Je leeft niet, je overleeft het wel. We leren op de harde manier dat "hij die het wil" soms niet altijd kan.

En op een dag kwam ik toevallig bij DiversiCom aan.

Het eerste contact was vreemd, ik zei tegen mezelf: "Deze mensen zijn ongelooflijk optimistisch! Wat denken ze te kunnen doen met een arme gehandicapte zoals ik?!".

Ze vertelden me over vaardigheden die ontwikkeld zijn door een handicap (een echte aantekening voor mijn rouwende geest!), over veerkracht. Met humor, vriendelijkheid, zachtaardigheid, soms met een beetje meer gevoel voor humor wanneer dat nodig is.

En ik heb het begrepen. Ik begreep dat ik niet gehandicapt was.

Dat het de maatschappij was die mij handicapte en dat ik de wapens had om de grenzen te verleggen en het werk van mijn dromen waar te maken. De wapens om te overtuigen.

En, tegen alle verwachtingen in, is dat precies wat er gebeurd is.

Ik ging als een droom naar het sollicitatiegesprek, omdat ik eindelijk een duidelijk beeld had van mijn verwachtingen, mijn capaciteiten en mijn behoeften, maar ook van mijn fysieke beperkingen.

Het werd al snel duidelijk dat telewerken voor mij de ideale oplossing was.

Een creatieve oplossing, aangezien het in deze professionele context (vóór de pandemiegolf in ieder geval) zeer marginaal was. In overleg met mijn toekomstige werkgever hebben we afgesproken dat twee dagen aanwezigheid voldoende waren om de taken op kantoor uit te voeren, terwijl de rest thuis wordt gedaan.

Er werd een perfect evenwicht gecreëerd tussen de vereisten van de job en mijn behoeften in verband met de ziekte, waardoor ik productief en efficiënt kan zijn en ten slotte mijn onafhankelijkheid kan ontwikkelen en behouden.

DiversiCom is een verbazingwekkende groep mensen die in staat zijn om door de ziekte vervaagde contouren te hertekenen en je weer tot leven te brengen. Ik zal nooit genoeg woorden hebben om ze te bedanken, nooit genoeg dankbaarheid tonen. Hen tegenkomen veranderde mijn leven, veel meer dan dat ik me had kunnen voorstellen.

Vandaag werk ik met vreugde in de filmsector.

Het is puntig, maar wijst als een pijl naar de toekomst.

DiversiCom